

Reisebrev fra HAVAIKI - Prøveseilas på Hawaii

Tekst: Arild Solheim

Bilder: Arild Solheim og Jan Arve Bragstad

Det var ikke fritt for at vi var slitne da vi endelig sto på flyplassen i Honolulu etter halvtannet døgn på reisefot. Foruten meg selv og Bård, hadde vi fått med oss Jan Arve, Bårds arbeidskollega.

Klokka var sju på ettermiddagen og det hadde akkurat blitt mørkt. Første natta skulle vi bo på hotell på Waikiki. HAVAIKI lå på andre sida av øya, men før vi kunne dra dit, måtte vi til Ala Wai Brokerage, til Tom Bashaw og få nøkkelen.

Vi var trøtte, men det var ikke tale om å gå til sengs. Døgnrytmen måtte snarest mulig på plass. I mellomtiden ble det en tur på byen.

Neste morgen fikk vi skyss med folket fra Ala Wai Brokerage til Kaneohe hvor HAVAIKI lå. Det var et nedslående syn som møtte oss. Tom hadde etter avtale med oss, engasjert en mann for å gjøre endel reparasjoner på rustskader om bord. Fyren hadde dratt om bord en masse verktøy, demontert deler som måtte skiftes, men så hadde han bare forsvunnet. Dessuten hadde forrige eieren kjørt om bord alt som hørte til båten som han hadde heime. Det var kaos om bord. Å seile ut neste dag som vi hadde planlagt, var bare å glemme. Første dagene gikk med til rydding, vasking og vedlikeholdsarbeid. Tom hadde fått tak i en annen metallarbeider til å gjøre ferdig jobben som var påbegynt. I mellomtiden ble vi veldig godt kjent med naboene, Terry og Nakoa. Båten lå nemlig fortøyd i ei lita bukt i en privat hage. De inviterte oss med på båttur på Kaneohebukta og på grillparty.

*Ølpause på flyplassen i Minneapolis
Bård, Arild, Jan Arve*

HAVAIKI lå der hun skulle

Terry og Nakoa

Først fjerde dagen etter ankomst var vi klare til å kaste loss. På tur til Honolulu ble Nakoa med oss. Selv om vi ikke akkurat hadde behov for det, var det både hyggelig og kjekt å ha med en som var lokalkjent. For øvrig var han utdannet sjøoffiser.

Det blåste laber nordøstpassat-bris da vi stevnet ut åpningen i revet utenfor Koneohebukta. Været var som vi kunne ønske. Vi satte alle seilene og lot oss føre videre langs kysten av Oahu. Delfiner lekete rundt båten og av og til kunne vi se knølhval som var oppe og blåste. Hvis det blir slik når vi skal finne Schjetnans Øy blir det bare en lek.

For fulle seil i passatens vind

Vi må innrømme at motoren også er i gang.

Omsider rundet vi Diamond Head og Waikiki lå der foran oss med sine mengder av hotell og hvite strender. I firetida på ettermiddagen stevnet vi inn til Ala Wai Marina.

Vi hadde en del innkjøp av utstyr vi måtte gjøre i Honolulu og en del reparasjoner på utstyr som vi måtte få gjort.

Blant annet måtte vi sette på registreringsmerker. Tullete EU-direktiver har gjort det umulig for oss å få registrert båten i Norge, så vi blir nødt til å seile under USA-flagg. Hva er meningen med å stemme nei til EU-medlemskap når de dustete politikerne likevel melder oss inn bakveien og legger seg flate for alle EU-påfunn.

Blant det mer hyggelige som skjedde var at vi fikk besøk av Wing card - Elsafes lokale representant, Suzanne Acker. Bård og Jan Arve var ansatte i Elsafe, og sjefen deres hadde gitt beskjed om at vi var i farvannet. Så en ettermiddag, da vi hadde lagt fra oss arbeidet om bord, kom hun på besøk med medbrakt vin, lokale polynesiske matretter av rå fisk og en variant av flatbrød. Resultatet ble picknic på fordekket.

*Nye registreringsmerker limes på
Bård, Arild*

Suzanne steller i stand picnic på fordekket

Torsdag ettermiddag var vi rede til å fortsette. Vi tok sikte på nabøya i øst, Molokai. Tom hadde orientert oss om havnemulighetene. Valget falt på Halea Lono og Lono Harbour. Litt over midnatt kastet vi loss for å være sikker på å komme fram mens det var dag. Det var stummende mørkt, men desto lettere å se lyssignalene fra bøyer og lanterner. Vi passerte lysbøya utenfor Diamond head og satte kursen direkte for sydvestspissen på Molokai. Det var tunge dønninger da vi kom utpå Kaiwee-kanalen.

En halvtime etter Diamond Head skjedde det noe. Rattet ble så undelig lett å dreie. Jeg dro til babord det jeg vant, men like forbannet svingte båten styrbord. Vi måtte fram med nødstyringen. Et digert stålrør som var tilpasset kobling til rorstammen som stakk opp under køya i akterkabinen. Der måtte Bård stå og styrte etter mine anvisninger under tilbaketuren til Honolulu. Det var ikke helt enkelt i mørket i det trange innløpet til Ala Wai, men vi kom velberget til kai.

Problemet var at hydraulikk-tanken til styresystemet lå lavere enn styrepumpa. Med litt trykkluft på tanken var alt løst. Det var forresten et moment som kontrolløren hadde påpekt året før.

Neste natt bar det av sted igjen. Denne gangen blåste det adskillig heftigere. Da vi rundet Diamond Head, fikk vi tung, krapp sjø i mot. Tom hadde anbefalt oss å følge kysten til vi fikk lyset fra Makapu Point før vi satte kursen for Laau Point, sydvestspissen av Molokai. Vi fulgte hans råd, det hjalp nok en del, men likevel hadde vi vinden foren for tvers. Vi heiste bakre stageilet men lot motoren gå.

Det ble en hard seilas. På det verste viste vindmåleren jevnt over 33 knop, sterk kuling. Det bygde seg opp høy og kraftig sjø. De verste skavlene var bort i fire meter. De kastet seg over båten, spylte dekket og trengte seg inn overalt hvor det kom til. Snar fløt det vann over dørken i salongen. Plutselig kom en skarp pipelyd fra instrumentpanelet under dekk. Det var alarmen som viste for høy vannstand

*Av sted igjen i mørke natta,
Jan Arve*

under dekk. Selvlensingen i cockpiten var ikke helt i orden, en ting som kontrolløren hadde

påpekt. Mye av det som kom inn i cockpiten rant derfor rett ned i motorrommet. Lensepumpa klarte ikke å ta unna fort nok. Sannsynligvis hadde noe lagt seg foran innsuget. Vi stoppet pumpa litt og slo den på. Straks etter sluttet alarmen. Alt fungerte normalt.

Etter dette fikk vi stadig sjøer inn over dekk og sjøsprøyt inn langs åpningene under taket bak i cockpiten. Av og til merket vi at turtallet på motoren gjorde et hopp. Propellen slo tørt.

Klokken tolv på formiddagen rundet vi Laau Point på Molokai. Endelig kom vi inn i smulere sjø. Nå var det bare 3 – 4 nmil igjen til vi styrte inn på Lono Harbour hvor vi kastet anker.

HAVAIKI i Lono Harbour

Det var lørdag ettermiddag. Ute på moloen satt folk med store fiskestenger. I vest-enden av havna var det fin badestrand. Her var det familier på piknik med barn som badet og lekte i sanden. På den nedlagte flystripen raste noen avsted på firehjulinger (ATV'er). For øvrig var Lono Harbour et svært rolig sted. Fram til 1975 var det utskipningshavn for sand. Da dette ble stoppet ved lov, ble all virksomheten nedlagt. Under dekk var det tilløp til kaos. Kjøleboksen hadde veltet. Det fløt vann på dørken, men det hadde kommet utenfra. Vi hengte våte tepper og klær til tørt og tørket opp på dørken.

Ved frokostbordet neste morgen så vi at det fremdeles seg litt vann inn over dørken. Hvor kom det fra? Sannsynligvis fra stuerommene i benken.

Det var et nedslående syn som møtte oss der. Det var lagret grillkull i et av rommene. Det var kommet sjøvann inn, og under seilassen hadde det ristet seg skikkelig sammen. Ennå var det høyt nivå. Vi øset ut bøttevis med tusj. Etter hvert som vi måtte tømme, klatret Bård ned badestigen og snudde bøttene under vann så ikke folk i land skulle få inntrykk av at vi forurenset havnebassenget.

*Vi øste ut på bøttestis med svart tusj
Arild*

Vi ble i Lono Harbour fram til tirsdag morgen. Vi puslet med vedlikehold, badet og gikk turer i land. Men etter hvert ble det på tide å vende baugen tilbake til Kaneohe. Presis kl. 04:00 lettet vi anker og sto ut. Månen ga oss lys nok til å følge overrettmerkene på land mens vi sto ut havneinnløpet i den ellers mørke natta.

*Tusjen ble diskret overført til
havnebassenget*

Bård har vært i land

Oahu trer fram fra disen

Det var adskillig bedre vær i dag. Til å begynne med var det helt vindstille, men utover formiddagen fikk vi en laber bris av en mild passatvind strykende tvers om styrbord. Oahu tegnet seg gradvis tydeligere i disen. Fiskesnøret ble hengt ut, men ingen fisk behaget seg ved å bite.

I ti-tida på formiddagen sto vi inn løpet gjennom revet som stenger av Kaneohe Bay. Vi kom altfor tidlig fram. Dybden i innløpet til den lille havna vår var slik at vi måtte ha flo sjø for ikke å gå på grunn, og nå var det fjære. Derfor gjorde vi en stopp ved Sandbar. Det var en stor sandbanke midt ute i Kaneohebukta. Nakoia hadde vist oss plassen da han tidligere tok oss med på båtut på bukta. Sandbar var et populært utfartssted for lokalbefolkningen og på

en av sidene var det yppelig egnet for å gå inntil med baugen og kaste ankeret i land. Slik gjorde vi også. Den gunstige vindretningen gjorde at båten hang fint etter ankertauet rett ut fra land. Vi ble der i flere timer, badet og gikk turer på sandbanken som etter hvert sank mer og mer i havet.

I firetida gled vi inn i havna vår, tre timer før flo. Det burde holde, og det hadde det gjort også hvis vi hadde holdt litt mer styrbord akkurat i innløpet. Heldigvis kom vi svært sakte sigende, så det var ikke problem å komme løs igjen, men vi hvirvlet opp litt mudder. Ved neste forsøk gled vi elegant på plass der vi skulle.

Det var ennå mye å gjøre om bord. Både onsdag og torsdag gikk med. Fredag kveld skulle flyet gå, men allerede i elleve-tida var vi på veien for å ta bussen etter en rørende avskjed med Havaiki, Nakoa og Terry.

I Honolulu fikk vi satt ifra oss bagasjen hos Tom. Suzanne møtte oss og viste oss rundt i byen og fikk oss tilslutt trygt anbrakt på en drosje til flyplassen. Om ni måneder er vi tilbake igjen.

Flott skute ved Sandbar

*Vi venter på bussen til Honolulu
Jan Arve, Bård*